

Милош Павков

Ноћ звери

2021.

Ноћ звери

Дијана је седела на кревету и гледала у екран мобилног телефона, с надом да ће ухватити сигнал, иако јој је било јасно да мрежа не ради због олује. Очајнички је чекала да добије поруку од Њега. То је било оно чему се последњих годину дана највише радовала. Али – ништа.

Погледала је кроз прозор. Ветар је снажно тресао дрвеће, а киша је пљуштала у ноћи. Повремено би севнула муња и накратко осветлила шуму на брду изнад хотела. Муж је хтео да јој приреди леп викенд у изолованом малом планинском одмаралишту на Фрушкој гори. Но, за сада, викенд није испунио очекивања; баш као ни њен брак. Не може чак ни да позове свекрву да пита како су јој синови!

На прозорском стаклу појавио се одраз мушкарца који је излазио из купатила закопчавајући карирану сиву кошуљу. Био је у раним тридесетим, као и она. Имао је доброћудно округло лице и мало већи стомак. Било је очигледно да је косу почео да губи веома рано, јер је била прилично ретка за мушкарца његових година.

– Љубави, слободно ти је купатило – обрати јој се он.

– Не знам, драги... Можда да останемо у соби? Не морамо ићи доле на вечеру – одговори она.

– Ма хајде! Газдарица је рекла да ће направити домаћу питу са сиром! Биће и роштиља, салата... Ако ти се не свиђа онај пар са тетоважама, ту су ти онај професор енглеског и његова жена. Они делују фино.

– Откуд знаш да је он професор енглеског?

– Упознали смо се данас, када смо се вратили из шетње до видиковца. Баш је био леп дан, ко би реко да ће увече бити овакво невреме! С ким си се ти упознала до сада?

– Само са газдарицом хотела.

– И, шта каже? Како јој је да сама води хотел у планини?

– Није причала о томе, већ о мистериозном госту из

собе прекопута наше.

– Каквом мистериозном госту?

– Неки човек, који је ту већ скоро недељу дана. Доноси му доручак и вечеру, и оставља испред врата собе. Платио је унапред за две недеље. Уопште не излази преко дана. Само рано ујутро и предвече оде да цогира кроз шуму. И тада носи капуљачу. Газдарица каже да му је само неколико пута видела лице.

– Свашта! О томе сте причале? Нисте нашле другу тему?

– Газдарица је јако узбуђена. Мисли да је тај човек нека позната личност, можда неки глумац или певач!

– Ма дај! Глумац, певач... Ви, жене, само о томе маштате!

– Немој сад, молим те! Мани се...

– Шта сам рекао?

– Ништа, него... У праву си, треба да сиђемо доле на вечеру! Идем до купатила да се спремим – рече Дијана и пође у купатило, не испуштајући мобилни телефон.

Обукла је светло љубичасту блузу и црне панталоне, које су јој истицале фигуру. Била је много згоднија од свог мужа. Имала је лепо и складно лице са упечатљивим озбиљним плавим очима, испод којих су почињале да се назире боре. Посматрајући се у огледалу изнад лавабоа покушавала је да сакрије боре шминком. Затим је почела је да чешља своју смеђу паж фризуру. Размишљала је како јој се та фризура више не допада. Док се није удала, била је пуна живота и носила је дугу косу. Сада је самој себи деловала као нека досадна стара тетка из које је исцеђен живот... А тек је ушла у тридесете!

Још једном је очајнички погледала у телефон, надајући се да јој је стигла порука од Њега. Али и даље није било сигнала.

Неколико минута касније Дијана и њен муж сишли су у ресторан мотела. Зидови од прелакиране ламперије

били су украшени ловачким трофејима и етно-мотивима – попут дрвених чутура – као и урамљеним фотографијама планинских пејзажа. Власница, крупнија жена средњих година, са седом косом везаном у коњски реп и у црном синтетичком прслуку обученом преко сивога џемпера, стајала је иза великог дрвеног шанка и брисала чаше. Када их је приметила да силазе, показала је руком према столу.

Био је постављен само један велики округли сто, са шест столица. На њему су биле чаше и таџири, али не и храна; само две пластичне флаше са соком. Сви остали гости мотела већ су били ту, осим њих и мистериозног госта. Спазили су две празне столице – између смеђокосог zgodног господина са наочарама, у тамносивом сакоу обученом преко беле блузе, и кратко ошишаног дебелушкастог човека, у црном дуксу са тетоважом на врату, која се назирала испод дукса. Носио је и црни качкет, иако је седео за столом. Поред господина у тамносивом сакоу била је лепа, витка и негована елегантна плава жена у црној ролци, са крупним браон очима; а поред човека са тетоважом на врату седела је нападно нашминкана жена у црвеној блузи са дубоким деколтеом и црном косом везаном у коњски реп. Имала је велике округле минђуше и крстић око врата, а на рукама су јој се, испод рукава, такође назирале тетоваже. Дијана и њен муж су се са тим паром раније већ срели на оближњем видиковцу, али се нису упознали. Сви за столом били су сличних година – између тридесет и тридесет пет.

Дијана је села поред zgodног господина, а њен муж поред човека са качкетом.

– Добро вече, Александре – обрати се Дијанин муж господину у тамносивом сакоу.

– Добро вече, Страхиња – одговори овај, па показа руком на елегантну даму поред себе. – Ово је моја супруга Ана Марија.

– Драго ми је, Страхиња – поздрави га она.

– Драго ми је, Ана Марија. Ја сам Страхиња, а ово је моја супруга Дијана.

Док су се Дијана и њен муж упознавали са отменим паром, други пар за столом – човек са качкетом и жена у црвеној блузи – гледали су у своје мобилне телефоне, наизглед незаинтересовано. У ствари, пратили су њихову причу.

– Чула сам да сте Ви професор енглеског? – упита Дијана Александра.

– Да. Радим у приватној школи страних језика. Такође сам и писац; објавио сам два романа на српском језику – одговори он, палећи цигарету.

– А Ви, Ана Марија? – настави Дијана љубазно.

– Ја сам психијатар – одговори она.

– То делује занимљиво – констатова Дијана, покушавајући да започне причу.

– Да, имам своју приватну праксу. Волим да помажем људима, а у исто време ме фасцинира да проничем у скривене мотиве који их покрећу. Свесне и несвесне. А Ви, Дијана, чиме се бавите? И како Вам се допада овде?

– Па, ова олуја нам је помало упропастила планове... Вероватно сутра нећемо провести пуно времена напољу, јер ће све бити мокро и блатњаво – одговори Дијана на једно од питања Ане Марије.

– Да, баш тако! Ана Марија и ја смо дошли јутрос и провели леп дан напољу. А сутра ћемо вероватно цео дан бити у мотелу, пре него што поподне кренемо у Нови Сад – објасни Александар.

Затим се у причу поново убаци и Страхиња, Дијанин муж:

– Да, и ми се сутра враћамо у Нови Сад. Заправо, враћамо се ако нам се ауто не заглави у блату, јер паркинг за госте иза мотела није избетониран! Иначе, ја сам власник две пиљаре у граду. Такође сам и одборник у

једној месној заједници. Дијана одгаја наше синове. Они су дечаци од пет и три године. Остали су код моје мајке, да бисмо ми могли да дођемо овде за викенд. Баш штета што је овакво невреме напољу! А ви, да ли имате деце?

– Још не планирамо да имамо децу. Задовољни смо својим животима – одговори Александар.

Дијани се на тренутак није допао смер у којем је разговор ишао. Надала се томе да остави добар утисак пред Александром и Аном Маријом, а муж ју је представио као обичну домаћицу која подиже децу. И која је очигледно удата за мање привлачног, али добростојећег човека! Окренула се ка трећем пару за столом.

– Опростите што смо вас запоставили... Ја сам Дијана, а ово је мој муж Страхиња. Ми смо из Новог Сада. А ви?

– Ја сам Жељко – рече човек са качкетом.

– Милена – додаде жена у црвеној блузи па настави: –И ми смо из Новог Сада; имамо троје деце. Оставили смо их код мојих родитеља на чување, да бисмо дошли овде за викенд.

– То је баш интересантно: сви смо из Новог Сада, а не познајемо се, већ смо се нашли за викенд овде, на Фрушкој гори – констатова љубазно Страхиња да допринесе разговору, па настави са питањима: – А чиме се бавите?

– Тренутно радим у некој фирми за производњу столарије, мада вероватно не задуго – рече Жељко.

– О, планирате ли покретање сопственог бизниса? – упита Страхиња.

– Не, истиче ми уговор за два месеца, а вероватно ми га неће продужити – одговори Жељко.

– Зашто то мислите? – зачуди се Страхиња.

– Зато што сам често ишао на боловање – одговори човек са качкетом.

– Опростите, мој муж није знао да имате проблема

са здрављем. Вероватно је то осетљива тема – рече Дијана Жељку, док је ногом испод стола благо давала знак Страхуињи да промени тему.

– Не, на боловање одем сâм, да дам себи предах. Купим докторици бомбоњеру и она ми отвори боловање. Посао је напоран, газде захтевне, не може се издржавати тако сваки дан! Ипак, имам и ја душу! А моје здравље је скроз у реду. Питајте Милену како је заскочим свако јутро у кревету – рече Жељко бечећи очи и смејући се, на шта Милени би мало непријатно. Али ипак је климнула главом потврдно, да не повреди мужев понос.

– Интересантно – закључи Страхуиња, па се окрену ка Милени: –А Ви, чиме се бавите?

– Ја сам радила у пекари, па сам дала отказ, јер сам се једва суздржавала да не ударим газдарицу тепсијом по глави! Али срећни смо и са Жељковом платом, свих петоро. Не знам шта ће неким људима силни послови и паре, када немају деце – рече Милена гледајући Александра и Ану Марију.

Дијани је било непријатно и покајала се што је укључила Жељка и Милену у разговор. Пробала је да се извади мењајући тему са посла и породице.

– Шта мислите о времену, о овој олуји? – скоро дрхтећим гласом их упита.

– То је све последица кемтрејлса – рече самоуверено Жељко, на шта се Ана Марија суптилно насмеја.

– Не верујете ми?! – упита Жељко скоро увређено, па се обрати Ани Марији: – Тајни владари света све нас прскају из ваздуха да би нам уништили климу и животе – да заувек останемо њихови робови! Утичу чак и на наше здравље! Пробајте да прислоните на себе магнет. Ако се магнет лепи за вас, то значи да сте препрскани кемтрејлсима и да ћете умрети за две године!

– А немате децу – додаде Милена.

Дијана је решила да по сваку цену прекине разговор

за столом и обратила се власници мотела, која је и даље стајала за дрвеним шанком: – Извините, када планирате да изнесете вечеру?

– Мислила сам да сачекам још мало да се пита са сиром охлади, али могу је изнети одмах – рече она и оде у кухињу.

Затим се врати и изнесе на сто тепсију са исеченим парчадима пите са сиром. Рекла им је да је то предјело и да ће главно јело бити роштиљ. Затим су сви за столом наручили пиће.

Александар се насмешио Дијани и климнуо јој главом, одајући јој почаст што је прекинула непријатан разговор. Дијана је била задовољна тим његовим гестом, али се потрудила да то не открије, већ да делује нормално.

Неко време су сви за столом јели питу са сиром и разговарали углавном са својим партнерима. За то време власница мотела је припремала роштиљ у кухињи. Изгледало је као да је почетна непријатност прошла и да их можда ипак чека пријатно вече.

А онда су их прекинула светла аутомобила који се кроз невреме приближавао мотелу. Зауставио се поред мале терасе, која се налазила испред врата трпезарије. Врата и прозори око њих били су скоро скроз од стакла, тако да су сви приметили да се у аутомобилу налазио само један човек. Нису му видели лице јер је, чим је изашао из аутомобила, навукао капуљачу јакне. Убрзо је ушао у трпезарију где су седели гости и ћутке пошао право према власници мотела. Био је то висок и крупан човек, у фармерицама и тамно плавој јакни са капуљачом, коју и даље није скидао.

Дошао је до власнице, извадио из унутрашњег џепа јакне папир и показао јој га. Њено лице је у моменту пребледело! Најпре је са ужасом на лицу погледала човека са капуљачом, а затим је плашљиво показала руком уз степенице.

– Он је у соби број три – прошапутала је.

Човек са капуљачом је пошао уз степенице, док га је ужаснута и уплашена власница мотела пратила погледом. Свих шесторо гостију посматрало је ситуацију. Збуњено и ћутећи разменили су неколико погледа.

А потом су чули звук разваљивања врата и буку, која је подсећала на борбу. Дијана је устала са столице и пратила са зебњом шта ће се следеће десити.

Човек са капуљачом се убрзо спустио назад низ степенице, водећи испред себе нижег мишићавог ћелавог мушкарца од четрдесетак година. Био је бос; на себи је имао само боксерице и црну мајицу кратких рукава. Руке су му биле везане лисицама. Док су њих двојица излазили, Дијана и остали за столом приметили су да човек са капуљачом у десној руци држи пиштољ. Боси мушкарац се опирао и викао.

– Ало, бре! Шта то радиш, бре?! Јел` знаш ти шта радиш, дебилу један?! Платићеш за ово, бре!

Дијана је прекрила уста у неверици и питала наглас шта се то дешава. Муж јој је одговорио ироничним тоном:

– Изгледа да газдаричин мистериозни гост ипак није неки глумац, или певач. Ето ти...

Сви у трпезарији посматрали су кроз прозоре како човек са капуљачом отвара задња врата свог аутомобила и баца босог и везаног мушкарца на задње седиште. Затим је и он сео у ауто и упалио га.

Али, мотор се угасио. Човек је још неколико пута безуспешно покушавао да га упали, а онда је изашао на кишу и подигао хаубу.

После мање од минута залупио је хаубу и бесно шутнуо аутомобил. Агресивно је извукао мушкарца са задњег седишта и повео га назад у мотел.

Када су поново ушли, човек са капуљачом је свог заробљеника најпре гурнуо на под, а затим га је снажним покретом поново подигао на ноге. Привукао је једну

празну столицу са другог стола, посео човека босих и блатњавих ногу на њу и другим лисицама га везао за столицу. Затим се вратио до аута да на брзину узме нешто, док је босоноги долазио себи од шока.

Човек са капуљачом је донео широку селотејп траку и залепио уста босом човеку. Затим је извукао још једну празну столицу и сео на средину трпезарије.

Нервозно је цупкао ногом неколико минута, док је седео и држао пиштољ у руци. Погледао је у везаног човека који га је посматрао љутито, али немоћно. Затим је устао, отишао до врата и неколико минута замишљено гледао у олују. Одложио је пиштољ у футролу испод јакне и почео да се шета горе-доле по локалу. Полако. Осматрао је преплашене госте и власницу мотела, који су му само назирали лице испод капуљаче. На крају се вратио на столицу и подбочио руком, као да размишља. Деловао је као да су му невреме и квар на ауту покварили планове и да мора да их мења у моменту.

Скинуо је капуљачу. Имао је више од педесет година. На средини главе био је ћелав. Седе косе је имао само са стране. Био је уредно обријан, са негованом `јарећом` брадицом и уморним очима, испод којих су били велики подочњаци. И даље је седео на столици и унезверено гледао у олују неколико минута. Онда се окренуо ка људима за столом.

– Добро вече! Жао ми је што вам прекидам вечеру – рече он дубоким гласом.

Сви за столом су ћутали. Високи и крупни старији човек је схватао да су изненађени оним чему су присуствовали, па је из џепа извадио полицијску значку.

– Ја сам инспектор Звонко Митић. Овај човек, који је одсео овде као гост, јесте Миливоје Радић звани Звер. Он је плаћени убица једног криминалног клана. Овде се скривао – рече полицајац и показа им и потерницу – исти онај папир који је нешто раније показао власници мотела.

Затим настави: – Изгледа да ћемо неко време сви заједно бити овде.

– Зашто ћемо бити овде заједно? – тихо и бојажливо упита Дијана.

– Зато што напољу бесни олуја, а мој ауто се покварио. И нема сигнала, практично смо одсечени од остатка света овде на брду – одговори полицајац.

– Можда Вам мој муж Страхуња може позајмити наш ауто? Вратићете нам га ујутру. Свеједно нам не треба до сутра – предложи Дијана, јер се осећала дубоко узнемирено овом ситуацијом. Посматрала је човека босих и блатњавих ногу везаног на столицу и језа јој је пролазила кроз тело. Замишљала је себе у тој ситуацији и та помисао ју је плашила и ужасавала.

– Нема потребе за тим – одговори смирено полицајац.

– Зашто? – упита тихо Дијана, на шта јој се обрати муж:

– Драга, слушај господина. Валда он зна...

– То Вам је муж? – упита старији човек Дијану, на шта она само потврдно климну главом.

Затим полицајац настави да разгледа и остале за столом. Поглед му се зауставио на Александру. Елегантно обучен, пријатног изгледа и у друштву лепе жене, Александар га је само мирно посматрао и пушио цигарету.

– А Ви сте сигурно неки менаџер, или банкар? – упита полицајац Александра.

– Професор – одговори му овај мирно и јасно.

Полицајац климну главом и настави да гледа даље. Поглед му се потом фиксирао на Жељку, који је избегавао да га гледа у очи. Полицајац је то схватио и осмотрио га је од главе до пете.

– А Ви, господине?

– Ја сам Жељко – рече он скоро дрхтавим гласом.

– Чиме се бавите, Жељко? – упита га полицајац,

гледајућу у његову тетоважу на врату.

– Ја сам обичан радник, породичан човек, отац троје деце – наброја Жељко, скоро као да се правда.

– То је лепо. Сигурно Вам је као породичном човеку стало до старих вредности. Имате осећај за правду? – упита полицајац сугестивно, али Милена одговори уместо свог мужа:

– Има, господине. Ми смо добра породица. Идемо и у цркву.

Полицајац је завукао руку у џеп јакне. Извадио је томпус и запалио га. Фућкајући дим, посматрао је лица људи за столом. Ћутао је, баш као и они. Али је за њих та тишина била много непријатнија.

– Знате, ове томпусе чувам само за посебне прилике – рече полицајац озбиљним и смиреним тоном, гледајући у дим цигаре. – Тежак је мој посао. Изгубио сам здравље, године, приватни живот... Све да бих људе попут овог овде склањао са улице! Због финих људи попут вас. И због ваше деце. Али знате ли шта је најгоре у мом послу?

Полицајац их је гледао замишљеним продорним погледом, очекујући да неко проба да му одговори на питање. Али сви су ћутали. Он се на то насмешио и наставио:

– Најгоре је када мој труд пропадне због трулог система! Свима нам је јасно у каквом систему живимо. Такав труо систем нам је наметнут... Или смо га ми сами створили... Или и једно и друго... Видите ли овог овде, Радића, званог Звер? Њега хапсим већ други пут. Први пут сам га ухапсио за пет свирепих убистава и изашао је после само три месеца! Недовољно доказа, кажу. Или недовољно воље да се уради оно што се мора урадити?! Од тада је ликвидирао још четворо људи. Већина његових жртава биле су пропалице попут њега, али и неколико финих људи попут вас, јер су се нашли на путу његовој организацији. А клан за који ради... Веома опасни... Људи са везама и

начинима да убеди судије и иследнике... Људи који су спремни на све. Разумете ли?

Дијана је прекинула ћутњу осталих за столом: – Разумем Вас, Вашу муку... Али шта хоћете? – упита она, на шта јој полицајац одлучно одговори:

– Ја хоћу да урадим оно што се мора урадити! Хоћу да склоним Звер са улице! То је оно што сам радио цео живот. Али овај пут, нећу да ми труд пропадне због трулог система...

– Како то мислите? – упита тихо Дијана.

Али полицајац јој није одговарао, већ ју је само посматрао озбиљним погледом. Сви за столом почеше да се гледају међусобно, па потом и старог уморног полицајца. Дијана понови питање:

– На шта мислите кад кажете „да урадите оно што се мора урадити“?

Полицајац ју је гледао озбиљним погледом још неко време, а онда је тихо изустио:

– Мислим да Вам је јасно шта то значи, госпођо.

Боси човек у боксерицама почео је да панично тресе столицу, покушавајући да се ослободи. Сви за столом су то посматрали са ужасом и неверицом. Александар је одсечно устао од стола и обратио се полицајцу:

– Молим Вас, господине, маните се те приче! Треба да сачекамо да олуја прође. Онда можете позвати појачање и одвести га у станицу.

– Чујеш ли ти, брате, шта човек каже? – обрати се Жељко Александру. – Већ га је хапсио и – ништа! Он само изађе после три месеца!

– Шта хоћете да кажете, човече?! Да треба само да окренемо главу на другу страну, док га господин одстрели?! – повика Александар на Жељка.

– Да, баш то очекујем од вас – рече полицајац.

– Нико неће бити убијен у мом мотелу! – викнула је власница иза шанка.

Полицајац увуче дим томпуса, устаде са столице и поче да се шета кроз ресторан мотела. Дошао је до власнице и погледао је у очи. Затим се вратио до стола са гостима и још једном их погледао изнуреним, али озбиљним погледом и сео назад на своју столицу.

– Само треба да заборавите да сте видели мене и Радића. То је све. Ја ћу се прошетати са њим до шуме, сутра ћу доћи по свој ауто. Нико не мора да зна да смо нас двојица били овде – рече полицајац.

– Не долази у обзир – био је одлучан Александар.

– Бојим се да не разумете, професоре... Како Вам је име? – упита полицајац.

– Александар.

– Александре, ја овим немам шта да добијем. Само могу да изгубим и последњу ствар која ми је остала у животу – посао полицајца. Ја то не радим због себе, већ за опште добро! За Вас и Вашу децу!

– Он нема децу, па не може да разуме – убаци се у причу Милена. На то и Ана Марија устаде од стола и поче да смирује ситуацију:

– Нема потребе да се одајемо сувишним емоцијама, треба да будемо разумни. Господине, зар стварно мислите да можете да само одете у шуму и ликвидирате тог човека, а ми да се правимо да ништа нисмо видели?! Ту гомила ствари може да пође наопако! Сутра ћете се вратити по ауто и неко други ће Вас видети овде. Кад-тад, пронаћи ће тело тог човека у шуми близу мотела и повезаће то са Вама – говорила је Ана Марија полицајцу.

– Не брините за то, уверавам Вас да његово тело неће бити пронађено! За два дана ће пар анонимних доушника јавити да је Радић виђен у Београду и потрага за њим ће се усмерити тамо. Већ је сређено. Само треба да заборавите да сте нас вечерас видели овде. То је све – одговори јој полицајац.

– Не, то није исправно – рече му Ана Марија

смиреним и одлучним тоном.

– Није исправно ни да Звер опет изађе за три месеца
– рече јој Жељко.

– Молим Вас, морамо да останемо смирени и разумни – инсистирала је Ана Марија.

– Не можемо да будемо смирени! – викну Милена и настави држећи десну руку на грудима: – Ми смо можда обични људи, али имамо душу и емоције! Валда постоје старе вредности, важније од разума! Не би било праведно да се тај опет извуче!

– Тако је – потврди Жељко.

– Молим вас, хајде стварно да се смиримо – укључи се поново Дијана.

– Немој ти нама да се смиримо, одлучи се! Мој муж и ја мислимо једно. Ови без деце, што немају зашто да живе, мисле друго. Шта мислите ти и твој муж?

– Молим Вас, ово није гласање. Не можемо само допустити да човек тек тако буде убијен, без обзира на то шта је урадио – рече Александар Милени, која је и даље гледала Дијану и Страхињу, очекујући њихов одговор.

– Ми не желимо да се мешамо у ово. То није наша ствар – рече Страхиња и погледа у Дијану, очекујући да га подржи. Дијана је оклевала неколико секунди, па је тихо проговорила:

– Ја поштујем старе вредности. Поштујем правду. Разумем да је тешко гледати како ухапшени криминалци излазе на улицу због трулог система... Али ипак некако мислим да то није исправно, да само окренемо главу, да би неко био одстрељен као бесна животиња.

Страхиња је ухватио Дијану за подлактицу и благо је протресао.

– Реци им, Дијана, да то није наша ствар и да нећемо да се мешамо – обратио се својој жени озбиљним тоном.

– Доста са овим! Не у мом мотелу! – викну

власница.

Затим енергично отвори врата локала и пође до везаног босог човека у боксерицама и поче да му одлепљује траку са уста.

– Одвезите овог човека са моје столице и идите одавде обојица! – викну власница мотела полицајцу.

Пре него што је полицајац стигао да реагује, Милена је са стола дохватила празну тепсију од бурека и снажно ударила власницу мотела по глави!

Старија жена се само срушила на земљу. Држала се рукама за главу и гласно плакала.

Дијана, Ана Марија и Александар су пришли жени у помоћ. Поставили су је да седне на столицу и погледали повреду на глави. Руке су им биле кржаве, јер је повреда била озбиљна.

Полицајац је то мирно посматрао, а онда је дао Жељку кључеве свог аута, да донесе прву помоћ, што је овај послушно и без поговора урадио. Власница мотела је и даље плакала, док су јој Дијана и Ана Марија увијале главу завојем. Страхиња је само седео за столом уплашен и збуњен, а Милена је и даље у рукама држала тепсију и уплашено гледала у полицајца, очекујући накнадно одобрење за оно што је урадила.

Прошло је неко време. Олуја је и даље беснела. Александар и Ана Марија били су код дрвеног шанка, где су одвели повређену власницу и помогли јој да седне на столицу. Власница је престала да плаче, али је и даље трпела болове. Дијана и Страхиња су седели за столом и тихо се расправљали, док су Жељко и Милена стајали, заједно са полицајцем. Везани човек је одавно престао да се трза у столици, јер је схватао да не може да се ослободи. Последња нада за живот била му је то да гости неће пристати да окрену главу и допусте да буде убијен.

Инспектор Митић, стари прекаљени полицајац, и даље је пушио онај исти томпус и проматрао ситуацију.

Имао је толико тога да изгуби... И он је, као и Звер, схватао да му судбина зависи од гостију. И што их је више посматрао и боље упознавао, све је више био сигуран у то да би став једне гошће могао да буде кључан и да однесе превагу!

Загасио је напола испушен томпус и оставио га у пепељари. Затим је спорим и озбиљним ходом кренуо према столу за којим је седела Дијана. Дао је знак њеном мужу да хоће да поприча са њом насамом, на шта се Страхуња удаљио од стола. Стари полицајац је извукао столицу и сео поред Дијане, тако да јој је био окренут лицем. Сви у сали су ћутећи пратили шта се дешава.

– Како се осећате, госпођо? – упита полицајац Дијану, љубазним тоном.

– Осећам се ужасно, хвала на питању.

– Да... Понекад изгледа као да је патња једина сврха у животу. Имате ли деце?

– Да... А Ви? – изусти Дијана дрхтавим тоном, јер јој се није допало то што полицајац уводи њену децу у причу.

– Имао сам ћерку. Нека пропалица ју је ударила аутом и побегла. Никад га нису ухватили – исприча полицајац уз тежак уздах, па настави да говори Дијани.

– Као што рекох, овај посао ми је узео здравље... И цео живот, практично. Да обавим посао до краја, да урадим оно што други не смеју, иако знају да нема другог избора – то је још једино што могу. Ја немам друге сврхе у животу.

– Не видим како ћете урадити свој посао ако убијете човека... Само тако, без суђења... Да нестане без трага и гласа...

– Понекад је тешко донети неке одлуке... Оне могу деловати лоше... Али то их не чини мање нужним. Схватите, нема другог начина! Рекох Вам, већ сам једном ухапсио овог човека и он је ускоро само – изашао! Убио је четворо људи после тога! Они би можда били живи да сам

тада донео ту тешку одлуку... Ако бисте само разумели... И убедили своје пријатеље да разумеју...

– Професор и његова жена ми нису пријатељи. Тек вечерас сам их упознала. Не могу их ја ни у шта убедити...

– Можете, можете! Верујте ми да можете – уверавао ју је полицајац, гледајући је уморним очима, испод којих су били велики подочњаци. Затим ју је полако ухватио за шаку, скоро као да јој се удвара, те је наставио: – Причајте са њима, молим Вас...

– Не, не могу. Ни мени то не делује исправно – одговори Дијана и повуче шаку ка себи.

– Знате, некад је свет био једноставније место. Постојао је заједнички осећај за правду. Неко попут мене не би морао да моли неког да ником не каже да је урадио оно што се морало урадити... Ови простодушни људи то разумеју – рече полицајац и погледа ка Жељку и Милени.

– Ја нисам као они – одговори Дијана тихо али одсечно.

– Штета – констатова стари полицајац после краће паузе, па устаде са столице и остави Дијану.

Страхиња се одмах врати за сто и настави да тихо прича својој супрузи:

– Рекох ти, то се нас не тиче, није наша ствар! Нека они раде шта хоће, а ми ћемо гледати своја посла...

– Хеј, пусти ме, молим те – брецну се нервозно Дијана.

Страхиња је поново ухвати за подлактицу, овај пут много снажније, па настави да јој говори:

– Ја имам добро развијен посао у граду. И углед у месној заједници...

Дијана се иронично насмеши његовим речима, што је њеног мужа додатно разљутило.

– Смешно ти је? Од мене зависи наша породица, наши синови! Од мог новца! Ја све радим због нас! Ти то знаш, ја ти плаћам фризера и маникир, као и све остало... И

мени то није тешко, јер ми је стало до тебе и до наше породице. Нећу да ништа ризикујемо! Ко зна ко су ови људи, нек раде шта хоће! Шта би радила да изгубимо оно што имамо, због њих? Слушај ме, жено, слушај шта ти заповедам...

Дијана бесно отргну руку и устаде од стола. Схватила је да су погледи свих у сали уперени ка њој. Полако је пошла на други крај сале ка Ани Марији и Александру, да провери како је власница мотела.

Наравно да је схватала шта може да изгуби ако се упетља у ствари које је се не тичу. Могла би већ сутра да оде кући и да никада више не види никог од људи из мотела. Али...

Чак и у овој ситуацији из ноћних мора... њене мисли биле су са Њим. Размишљала је о тренуцима истинске среће, када би мужу и синовима рекла да иде код фризера и на маникир, а заправо би отишла да се нађе са Њим. То су вероватно били најсрећнији тренуци њеног живота... Тих свега неколико сати недељно била је слободна и своја.

Знала је шта је њен брак. Упознала је Страхињу радећи као конобарица. На том послу научила је да брзо процењује људе – да разликује губитнике са изговорима и причама од оних који имају некакву перспективу. Према Страхињи никада није осетила љубав, чак ни велику привлачност. Просто, био је прихватљив. Отворио је своју прву пиљару, био је у некој странци и хтео је да се кандидује при месној заједници... Није био опасан, нити непристојан. Баш напротив, трудио се да јој укаже пажњу. Можда се некад трудио и превише, али њој је то био сигуран знак да је заинтересован за њу. Искористила је прилику и добро се удала. Родила је два сина. Мислила је да је њен живот добар, да има неку сврху...

А онда је упознала Њега и тек тада је схватила шта је прави живот!

Оно чега се највише бојала заправо је било то, да ако буде урадила погрешну ствар и допустила да човек буде убијен, никад више неће бити истински срећна. Чак ни са Њим. Да неће заслуживати ни срећу, ни Њега, јер је урадила нешто јако погрешно. Та помисао ју је престрављивала.

Ипак, чак и упркос страху, јако добро је разумела колико јој значи сигурност коју јој пружа Страхиња. Да јој не значи ништа, већ одавно би напустила мужа и отишла код Њега. Иако није била задовољна браком, на неки чудан начин јесте имала баш оно што је хтела. Са једне стране – сигурност, мужа, децу, слику задовољне породичне жене, коју може да покаже пред светом. А са друге стране – срећне тренутке са Њим. Није желела да се искључиво определи ни за једно од та два. Желела је да сачува и сигурност и срећу. А да би сачувала ово друго, морала је да сачува чисту савест. Знала је да њен муж то никад не би разумео.

То што га вара никад није узнемиравало њену савест. Било јој је јасно да се њихов брак заснива на некој врсти трговине, а не љубави. Ту није имало шта да се изда. Разумела је да је то јасно и Страхињи. Као да јој је он сâм то прећутно понудио, када је почео да јој указује превелику пажњу. А она је само прихватила. Дала му је оно што је хтео – жену, синове, слику успешног и оствареног породичног човека, која је Страхињи била важна колико и њој. Заузврат је узела сигуран и комфоран живот. Није сматрала да тајна веза са Њим квари тај никад изречени договор са мужем. То је просто била њена приватна ствар. Истинска срећа на коју је имала право. Нешто што дугује себи и што други не морају ни да знају, ни да разумеју.

– Дијана, да ли сте добро? – одједном ју је Александар тргнуо из мисли.

Схватила је да је махинално дошла до другог краја сале, где су Александар и Ана Марија били са повређеном

власницом мотела.

– Па, претпостављам да јесам, бар колико могу бити добро у датим околностима – одговори му Дијана иронично.

– Хм, наравно... Свима нам је тешко – рече он и показа главом ка Ани Марији и власници мотела, која је седела на столици и ћутећи гледала у под, док јој је глава била завијена.

– Не могу да верујем како је тај полицајац толико лако изманипулисао оно двоје, Милену и Жељка – рече Дијана, на шта се у разговор укључи и Ана Марија.

– Нисам баш сигурна колико су они изманипулисани – одговори она Дијани.

– Зашто то мислиш? – упита је Дијана.

– Милена је рекла да се, док је радила у пекари, једва суздржавала да не удари газдарицу тепсијом по глави. Овде је урадила баш то – ударила је газдарицу тепсијом по глави. Можда се њима само указала прилика да ураде баш оно што су потајно и прижељкивали! Не бих да им судим, јер их не познајем. Не знам довољно чињеница о њиховим животима да бих могла да сложим њихове профиле, али... Видиш, понекад се људи у својим животима осете као губитници. И када нису задовољни собом, изнутра сакупљају бес. Такође преузимају неку општу улогу – улогу забринутог родитеља, поборника старих вредности... То им је нека врста замене за све оно што су можда желели, а нису успели да остваре. Ако се споје бес људи незадовољних собом са глумљењем неке опште улоге, лако се може добити бесна руља спремна за линч. На неки начин ми их је жао. Волела бих да легну на кауч у мојој ординацији и да ми испричају више о себи. Али сумњам да ће се то десити – закључи Ана Марија.

– Слушајте ме обе, молим вас! Имам план. Олуја слаби, ветар више на тресе дрвеће као пре десетак минута, а киша више не пљушти, него пада – шапутао је

Александар, а затим је одједном ућутао и погледао преко Дијаниног рамена, као да јој неко прилази с леђа.

Одједном Дијана осети нечију руку на свом рамену. Окрену се и, на своје запрепашћење, угледа Милену.

– Извини, можемо ли часком да попричамо насамо – обрати се Милена Дијани.

– О чему бисмо ми причале? – одговори јој Дијана одсечно.

– Рећи ћу ти, али насамо – била је упорна Милена.

Дијана је рекла Александру и Ани Марији да је извину на тренутак и запутила се на други крај сале са Миленом. Приметила је да је Жељко гледа злурадним погледом, као да он зна нешто што она не зна.

– Јасно ти је да ће овај убица поново изаћи, ако само буде ухапшен? – упита је Милена озбиљним тоном.

– Можда. Али није у реду да ја окренем главу и пустим полицајца да га убије – рече одлучним и хладним тоном Дијана.

– Свиђају ти се оно двоје уображених и саможивих, што пишу књиге, лече пацијенте и мисле да су бољи од других? Мислиш ли да си као они? Мислиш ли да си боља од мене? – упита је Милена и благо јој се унесе у лице.

Дијана јој одговори одлучним ћутањем. После неколико секунди тишине Милена је наставила:

– Ја сам обична жена, мајка... Имам душу. То није мала ствар.

– Да. Ти си поборник старих вредности – констатова Дијана, смешкајући се иронично.

– А зар ниси рекла да си и ти?

– Јесам, али нећу никог да линчујем.

– Данас када смо Жељко и ја били на видиковцу са твојим мужем и тобом, нисте нам ни пришли да нас упознате. Зашто?

– Били смо превише преокупирани природом, мислили смо да сте и ви, па нисмо хтели да вам сметамо –

одговори Дијана неуверљиво.

– Колико сам ја приметила, само је твој муж био окупиран природом. Ти си била окупирана својим мобилним телефоном. И пажљиво си водила рачуна да ти муж то не примети. Као да очекујеш неку поруку, коју он не сме да види – изнесе јој Милена своје виђење, гледајући је истим оним злурадним погледом који је Дијана нешто раније приметила на Жељку.

– Шта је тебе то брига! – одбруси Дијана љутито и унесе се Милени у лице, док је несвесно узела телефон у руку.

– Полако, драга, полако... Видиш да си ипак сличнија мени, него оним двома – рече Милена показујући главом ка Александру и Ани Марији. Потом изложи Дијани своју понуду:

– Подржи нас! Нека онај полицајац уради шта мора, а ми ћемо заборавити да смо икада видели њега и убицу. Ако ти није стварно стало до старих вредности, онда ћу дати твом мужу ово – рече Милена и брзим покретом узне Дијани телефон из руке и стави га у свој џеп.

Дијана љутито крену према Милени и ухвати је за блузу.

– Полако, драга... Само теба да вриснем и све ћу морати да објасним пред твојим мужем. Ако ниси жена која има душу и осећај за правду, зашто да твој муж мисли да си светица? Размисли о овоме што сам ти рекла... Али размишљај брзо, јер олуја престаје. Киша и ветар су ослабили – прошапута Милена, па се полако окрену и оде са Дијаниним телефоном.

Страхиња је схватио да нешто није у реду и забринуту је пришао Дијани.

– Драга, да ли си добро?

– Добро сам – одговори она, спуштајући поглед.

– Да ли си сигурна?

– Да, само све ово... Превише је за мене – рече

Дијана и загрли Страхињу.

Размишљала је: ако призна Страхињи да има љубавника, можда ће он разумети. Можда ће јој опростити. Али онда ће морати да заборави на Њега и све срећне тренутке! Ако се пак определи за Њега и оно што осећа да је исправно, изгубиће не само сигурност и комфоран живот, већ и слику успешне породичне жене. Можда чак и синове.

Док јој је глава била на Страхињином рамену, посматрала је Александра и Ану Марију. Помислила је како су срећни. Живе онако како су желели, не морају да глуме неке опште улоге пред другима! А опет, спремни су да све то ризикују због оног што сматрају исправним. Питала се да ли би уопште могли да буду срећни и задовољни да нису спремни на тако нешто... У глави су јој још одзвањале Миленине речи, да је она попут ње, а не попут Александра и Ане Марије. Та помисао ју је тргла.

– Драги, морам нешто да ти кажем – рече Дијана тихо Страхињи.

– Наравно! Реци, драга!

– Видиш...

Одједном, прекину је галама. Власница мотела је пала са столице и изгубила свест, а Александар је клекнуо поред ње и дозивао помоћ.

Настала је атмосфера опште панике. Милена се ухватила за главу, док су полицајац и Жељко притрчали и клекнули поред Александра. Дијана и Страхиња су такође кренули да помогну, а онда је на опште изненађење Ана Марија истрчала напоље, на кишу, и кренула иза мотела према паркингу за госте.

– Газдарици није ништа, свесна је! – викну полицајац, а онда се усправи и крену за Аном Маријом.

Када је дошао до врата, застао је. Погледао је према Милени и Жељку и показао прстом на Александра:

– Не дајте му да побегне! – издао им је наредбу и

наставио да трчи за Аном Маријом.

Жељко је пришао Александру с леђа и обмотао руке око њега. Иако су били сличне висине, Жељко је био много крупнији и снажнији. Александар се копрцао и викао Жељку да га пусти, али безуспешно. Милена је погледала ка Дијани и Страхињи.

– Помозите му! – викнула им је.

– Ми нећемо да се мешамо! То није наша ствар! – говорио је Страхиња одмахујући рукама.

Милена је љутитим и значајним погледом погледала Дијану. А онда се окренула и зграбила са једног од столова широку селотејп траку, коју је полицајац раније извадио из аута. Жељко је силом ставио Александра на столицу, а Милена га је облепила траком око столице. Затим му је облепила и ноге око ногу столице, а на крају и уста.

Истовремено, полицајац се враћао у салу, водећи Ану Марију. У десној руци је држао пиштољ, а левом руком је држао жену за надлактицу. Она се опирала, али узалуд. Довео ју је до празне столице, поред мужа, и енергичним потезом је гурнуо да седне.

– Вежите и њу! – наредио је полицајац Милени и Жељку, што су они беспоговорно послушали.

– Сва срећа па се госпођин ауто заглавио у блату, јер паркинг за госте није избетониран – рече полицајац.

– Како се усуђујете! – викала је Ана Марија.

– Да распалим дами једну шамарчину, да је мало научим лепом понашању? – упита Жељко полицајца, тражећи одобрење.

– Не, нема потребе! Само је вежите, као и њега – смиривао је полицајац ситуацију. Схватао је да су ствари измакле његовој контроли.

Када су Ана Марија и Александар били везани за столице и сви окупљени око њих, полицајац им се обратио.

– Нема више времена! Сада морате донети одлуку. Само треба да заборавите шта сте вечерас видели и

објасните својим везаним пријатељима да је то за опште добро – обраћао се полицајац свима, али гледао је само Дијану. Право у очи.

И Милена је такође гледала Дијану, подсећајући је хладним погледом на њихов разговор. Завукла је руку у џеп, где је био Дијанин телефон.

Дијана је ставила руку на чело као да јој није добро, а онда се окренула према Страхињи, који је кренуо да је загрли. Но, она га је зауставила и погледала у очи, понизним покајничким погледом.

– Драги, морам нешто да ти кажем – прошапута Дијана.

– Шта, љубави?

– Знаш... Хоћу да ти кажем... Хоћу да ти кажем да треба да послушамо овог полицајца! У реду?

– У реду, љубави, послушаћемо га – сложи се Страхиња и загрли своју супругу.

Боси човек у боксерицама поново је почео да се тресе у столици, као очајна животиња, која зна да је воде у кланицу. Столица се преврнула, а он је наставио да се беспомоћно копрца по поду.

Дијана је била ужаснута тим. Скренула је поглед са везаног убице и окренула се према Милени. Суза јој се сливала низ лице и једва се суздржавала да не заплаче. Милена је извадила из џепа Дијанин телефон и вратила јој га. Клигнула јој је главом у знак одобравања, због одлуке.

Сад кад су донели одлуку, стари уморни полицајац поново је запалио томпус, који је раније загасио у пепељари. Почео је да им објашњава шта ће следеће урадити и да им даје инструкције. Сви су га пажљиво слушали, када их прену звук. Звук натезања револвера.

Полако су се окренули. Власница мотела, на коју су потпуно заборавили, стајала је иза дрвоног шанка. Једва се одржавала на ногама, а крв је почела да јој пробија кроз завој на глави. Држала је револвер, уперен ка групи.

– Рекох вам, нико неће бити убијен у мом мотелу! – изустила она одлучно, кроз стегнуте зубе.

– Полако, госпођо – умирујуће јој се обрати полицајац, држећи и даље свој пиштољ у руци. Али спуштен...

Дијана се обратила власници:

– Молим Вас, госпођо, пробајте да разумете...

Власница је уперила револвер у Дијану и још једном гласно поновила:

– Нико неће бити убијен у мом мотелу!

Одједном, зачуше се сирене. Кроз прозоре угледаше плава светла.

Одред интервентне полиције утрчао је у локал, под пуном опремом. Упали су енергично, превртали столове и столице и нешто викали. Збуњена и уплашена, Дијана је посматрала ситуацију. Уперили су пушке у све присутне и наредили им да легну и ставе руке на потиљак.

Стари полицајац се повиновао и спустио свој пиштољ на под. Али власница је и даље држала револвер уперен у Дијану, упорно понављајући да нико неће бити убијен у њеном мотелу.

У моменту, општу галаму прекинула су два пуцња! Дијана се тргнула. Видела је како газдарица пада иза шанка и испушта револвер. Револвер, чија се цев пушила.

Тек тада је постала свесна оштрог бола у свом стомаку. Ухватила се руком за леву страну стомака и осетила је топлу крв. Када је погледала своју крваву руку, бол је одједном постао јачи. Само ју је пресекао. Никада није осетила ништа слично. То је био онај бол који означава крај, бол после којег нема више ништа!

Осетила је горчину у устима, као и зујање у глави. И само се срушила. Време као да се зауставило, а свет је заменила празнина.

Нешто касније Дијана је отворила очи. Била је испред мотела. Слаба киша је и даље падала. Схватила је

да је у покрету, иако је осећала да лежи.

– У реду је, госпођо, само се не померајте! – обратио јој се лекар хитне помоћи, који је ходао поред носила на којима је лежала.

Затим је приметила Страхињу, који је уплашено и у пратњи једног мршавог старијег човека у браон мантилу дотрчао до ње.

– Драга, како си, како се осећаш?!

– Молим Вас, склоните се од ње! У стабилном је стању, али је изгубила пуно крви – рекао је доктор Страхињи.

Дијана је ухватила мужа за руку и питала га за власницу мотела. Старији човек у браон мантилу рекао јој је да је власница погинула у полицијској акцији. Затим јој је показао полицијску значку и представио се.

– Ја сам инспектор Јовић. Нажалост, газдарица није хтела да спусти оружје када јој је било речено. Када је примила метак, вероватно је од шока повукла обарач и упуцала Вас. Имаћу неколико питања за Вас, када се будете осећали боље!

Дијана је погледала око себе. Видела је Александра и Ану Марију како стоје загрљени и причају са једним полицајцем. Било јој је драго што су добро, али није желела да гледа у њиховом правцу. Погледала је са друге стране и видела је Милену и Жељка како дају изјаву другом полицајцу. Убицу званог Звер водили су везаног. И даље је био бос и у боксерицама. А онда је приметила да и стари уморни полицајац Звонко Митић такође има лисице на рукама. Два полицајца су га спроводила на задње седиште једног од аутомобила.

– Како сте дошли, како сте знали? – питала је Дијана инспектора Јовића.

– Ово је била планирана акција, госпођо. Већ неко време знамо да је инспектор Митић, којег сте упознали раније вечерас, на платном списку истог мафијашког клана

за који ради и Радић, звани Звер. Веровали смо да Митић зна где се Радић крије, и решили смо да га искористимо да пронађемо Радића. Раније данас позвали смо Митића на састанак у највишој тајности и пред њим рекли да смо близу тога да лоцирамо Радића, као и то да Радић има информације да се његов клан инфилтрирао у полицију и да због тога морамо да га ухватимо живог. Рекли смо да је то састанак људи од највишег поверења, да Митић не би посумњао да знамо за њега. Затим смо пратили локацију његовог мобилног телефона и пустили да нас одведе до Радића. Нажалост, десила се олуја и изгубили смо сигнал. Чим је олуја ослабила, поново смо ухватили сигнал Митићевог телефона и дошли смо у овај мотел.

– Значи, тај полицајац је све време хтео да убије оног криминалца да би спасао себе? Да се не открије да и он ради за мафију? – била је шокирана Дијана.

– Да. Инспектор Митић је некад био добар полицајац. Али смрт ћерке га је променила... Постао је бескрупулозан и бруталан. И склизнуо је на тамну страну. После овог вечeras, не сумњам да ће Радић испричати све о Митићевој повезаности са кланом. Можда открије и друге полицајце који раде за ту криминалну организацију. Ово је велики успех за нас, иако смо замало закаснили. Сва срећа па покојна газдарица и ви, гости, нисте дозволили Митићу да убије Радића. Ви сте прави хероји – рече инспектор Јовић.

– Па наравно! Не бисмо могли само да му допустимо да убије тог човека, као да то није наша ствар – рече Страхиња самоуверено.

– Сад морамо да унесемо госпођу у амбулантно возило! Можете причати са њом у болници – прекинуо их је доктор.

Страхиња је поручио супрузи да ће је чекати у болници. Уверавао ју је да ће све бити у реду. Инспектор Јовић јој је само климнуо главом у знак поздрава.

Врата амбулантних кола су се затворила и Дијана је схватила да је ауто кренуо. И даље је осећала оштар бол у стомаку и горчину у грлу. Али највише ју је болело то што је изгубила Њега. Просто је то осетила, знала је да крај. Није смела да ризикује комфор, за оно што је осећала да је исправно. Коначно је схватила да су јој сигурност и слика успешне породичне жене важнији од среће. И од Њега. Мрзела је себе због те спознаје, али није имала другог избора осим да је прихвати.

– Докторе, докторе...

– Реците, госпођо – одговори јој лекар.

– Мој телефон... Можете ли ми додати мој телефон?

– замолила је Дијана.

– Ваш телефон, као и друге Ваше ствари, дали смо на чување Вашем мужу. Ви сад имате већих брига – рече јој доктор.

– Да, у праву сте... Сад имам већих брига.

Аутор, издавач и носилац ауторских права: Милош Павков

Лектор: Наташа Радуловић Белобабић

Забрањена продаја и неовлашћено копирање садржаја.

Година објављивања: 2021.

www.milospavkov.net

Регистровано и заштићено:

<https://www.copyrighted.com/work/PNb7nkRSKd8SGeQL>

